

Israël heeft geen enkel recht om aan te vallen'

Sander Becker – 02/10/12, 15:00



© EPA. Iraanse mannen lopen over een poster met een Amerikaanse en Israëlische vlag, tijdens een protest in Teheran, afgelopen zaterdag.

Provoceren kan hij als de beste. Met zijn scherpe analyses en woordkeuze weet de Amerikaans-joodse politicoloog Norman Finkelstein (58) veel mensen te tergen. De uitdagende titel van zijn meest omstreden boek illustreert zijn aanpak mooi: 'De Holocaust-industrie' (2000).

In de bestseller betoogt Finkelstein dat Israël de Holocaust exploiteert; het land neemt een eeuwige slachtofferrol aan en smoort zo elke kritiek. Het boek maakte veel reacties los, zowel positieve als negatieve. Sommige historici noemden het 'rotzooi', anderen prezen de schrijver om zijn intellectuele moed. In Israël oogstte Finkelstein vooral onbegrip en woede; de politicoloog, wiens beide ouders de concentratiekampen van de Nazi's overleefden, zou antisemitisme in de hand werken.

Het was die polemische stijl die Finkelstein ook zijn wetenschappelijke baan kostte. Na een geruchtmakende ruzie met Harvard-jurist Alan Dersjowitz stuurde de universiteit van Chicago hem in 2007 naar huis, zij het met de verklaring dat hij 'een voortreffelijk docent' en 'een productief wetenschapper' was. Even later kwam hij Israël niet meer in. Dat ontzegde hem in 2008 voor tien jaar de toegang wegens 'verdachte banden met vijandige elementen'.

Finkelstein leeft nu van gastcolleges, lezingen en publicaties. Afgelopen week was hij in Nederland voor lezingen aan de Vrije Universiteit in Amsterdam en de Radboud Universiteit in Nijmegen. Trouw sprak met hem over het huidige Israël en over het vredesproces, dat mordsdood lijkt.

U noemt Israël een 'krankzinnig en crimineel' land. Waarom?

"Ik zeg het niet omdat ik het zo leuk vind, maar omdat het waar is. Kijk naar de recente geschiedenis: om de twee à drie jaar begint Israël een oorlog met een buurland. En om de

twee à drie dagen speculeren ze in de media over de vraag wie ze nu weer eens zullen aanvallen. Alsof ze het over een videospelletje hebben. Zo'n krankzinnige toevlucht tot oorlog, keer op keer, dat is niet gezond.

In december 2008 en januari 2009 viel Israël de Gaza-strook aan. Ze doodden 1400 mensen: ruim 1200 burgers, van wie 350 kinderen. Israël betreurde 13 doden; daar zaten 3 burgers bij. Israël kreeg internationaal forse kritiek, maar even later speculeerden ze in de pers alweer over een tweede aanval op Gaza.

Een paar jaar eerder, in juli en augustus 2006, vielen ze Libanon binnen. Ze doodden zo'n 1200 mensen, onder wie 1000 burgers. Ze verwoestten alle bruggen en de rest van de infrastructuur. Lees je vervolgens de Israëlische pers, zie je dat ze alweer nadenken over een nieuwe aanval op Libanon.

Momenteel schrijven ze onophoudelijk over Iran. Het debat spitst zich toe op twee vragen: zál Israël aanvallen, en zo ja, gaat het de oorlog dan winnen? De cruciale vraag wordt niet gesteld, namelijk of Israël het recht heeft om aan te vallen. Het internationale recht is daar heel duidelijk over. Artikel 2 uit het handvest van de Verenigde Naties verbiedt elke aanval op een ander land. Er bestaat één uitzondering: volgens artikel 51 mag een land terugslaan als het zelf met wapens wordt aangevallen. Maar Iran valt niet aan; die mollahs daar zijn heus niet gek. Israël praat over een 'preventieve oorlog'. Dat is volstrekt illegaal.

Het land is losgeslagen. Het heeft zover kunnen komen doordat de internationale gemeenschap haar verantwoordelijkheid niet neemt. VN-landen moeten afdwingen dat Israël het VN-handvest respecteert. Ze moeten zeggen: Je overtreedt de wet, en we waarschuwen je dat daar sancties op staan. Maar niemand zegt dat. Ook Nederland niet. In VN-debatten en in het Internationaal Gerechtshof doet Nederland zelfs erg sympathiek tegen Israël. Het is waanzinnig. Israël gedraagt zich als een barbaarse staat en komt er gewoon mee weg.

Maar Israël wordt omringd door vijandige staten. De Iraanse president Ahmedinejad noemde het land laatst een 'kankergezwel dat moet worden uitgeroeid'. Mag een land niet voor zijn eigen veiligheid opkomen?

Israël doet alsof de Arabische buurlanden uiterst vijandig zijn. Maar de afgelopen decennia hebben die landen herhaaldelijk aangeboden om het conflict op te lossen. In 1981 presenteerde de Saoedische kroonprins Fahd een vredesplan waarin Israël werd erkend, op voorwaarde dat het land zich uit de bezette Palestijnse gebieden terugtrok tot de internationaal erkende grenzen van juni 1967. In 2002 kwam de Arabische Liga met een vredesplan, gebaseerd op de grenzen van 1967, op de erkenning van zowel Israël als de Palestijnse staat, en op een onderhandelbare oplossing voor de Palestijnse vluchtelingen. De Liga bleek zelfs bereid om de betrekkingen met Israël te normaliseren. Alle 22 Liga-leden stemden voor het plan, alsook alle 57 leden van de Organisatie voor Islamitische Samenwerking (OIC), inclusief de islamitische republiek Iran. Israël doet het voorkomen alsof het alle buurlanden tegen zich heeft. Maar de feiten vertellen een ander verhaal.

En al die raketaanvallen dan, vanuit de Gaza-strook?

Israël noemt dat aanvallen. In werkelijkheid zijn het voor ongeveer 98 procent vergeldingsacties voor Israëlische provocaties. Dat is uitvoerig wetenschappelijk gedocumenteerd. De Israëlische aanval op Gaza in 2008 volgde nota bene op een

wapenstilstand tussen Hamas en Israël. Israël schond het bestand. Lees de rapporten van Amnesty International er op na. En waarom? Omdat Israël wilde laten zien dat het nog steeds een afschrikwekkende militaire macht was. Door de mislukte oorlog in Libanon van 2006 had het gezichtsverlies geleden. Dat wilde het herstellen. Ondertussen hebben de Hamas-leiders in Gaza herhaaldelijk gezegd dat ze de twee-statenoplossing steunen en Israël willen erkennen. Hezbollah in Libanon accepteert dit niet. Maar tegelijkertijd zeggen ze: 'Hamas en Israël hebben het recht om zo'n overeenkomst te sluiten. Wij kunnen ze niet de wet voorschrijven.'

Brengt de Arabische Lente een oplossing voor het Israëlisch-Palestijnse conflict dichterbij?

Op zich heeft de Arabische Lente een positieve invloed: Israël wordt in militair opzicht flink beperkt. De slachtpartij in Gaza van 2008 was alleen mogelijk doordat de toenmalige Egyptische president Moebarak de grens met Gaza dichtgooide. De Palestijnen zaten als ratten in de val. Israël kon ze zo doden. De nieuwe Egyptische president Morsi, van de Moslimbroederschap, zal nooit aan zoiets meewerken. Dat is winst. Maar het conflict zelf blijft bestaan.

Er komt pas een eind aan als de VN Israël aan het internationale recht houden. Volgens dat recht hebben de Palestijnen recht op zelfbeschikking binnen de hele Westelijke Jordaanoever, de Gaza-strook en Oost-Jeruzalem. Maar de Verenigde Staten houden Israël de hand boven het hoofd. Op zich denk ik dat de Amerikaanse president Obama graag zou zien dat Israël zich terugtrekt uit de bezette gebieden. Maar hij is afhankelijk van de Israëlische lobby in de VS. Obama zou rijke joodse kiezers en een heleboel campagnegeld mislopen als hij Israël liet vallen. Zo werkt het.

En het vredesproces zelf? Is dat morsdood?

Laten we onszelf niet voor de gek houden. Er is nooit een vredesproces geweest. Er was alleen een annexatieproces, en Israël gebruikte het zogenaamde vredesproces als een façade. Ga maar na: tijdens de Oslo-akkoorden in september 1993, bedoeld als laatste fase in het vredesproces, woonden er 250.000 kolonisten op de Westelijke Jordaanoever. Inmiddels, bijna 20 jaar later, zijn het er 525.000. Elke keer als je Israël hier op aanspreekt, zeggen ze: 'Dat moeten we oplossen in het vredesproces.' In werkelijkheid is Israël nooit uit geweest op vrede. Ze wilden alleen extra land. Via kolonisatie hebben ze 10 procent van de Westelijke Jordaanoever geannexeerd. En het kostte ze bijna niets. Het vuile politie- en martelwerk dat nodig is om de Palestijnen onder de duim te houden, laten ze voor weinig geld opknappen door de Palestijnse Autoriteit. De financiële steun aan de bezette gebieden laten ze over aan Europa, met al z'n hulpprojecten. En Amerika zorgt voor de politieke dekking. Zie hier de eerste vrijwel gratis bezetting uit de geschiedenis. Israël zou wel gek zijn om daar iets aan te veranderen.

Als Israël en de VS niets oplossen, waar moet het antwoord dán vandaan komen?

Van de Palestijnen. Het is op zich begrijpelijk dat zij geen initiatief tonen en dat de Arabische Lente aan hen voorbij gaat. Na bijna vijftig jaar bezetting, sinds 1967, is het volk lamgeslagen. De Palestijnen zijn psychologisch uitgehold. Het helpt ook niet dat ze op de Westelijke Jordaanoever een bestuur hebben dat letterlijk door Israël en de VS wordt betaald, en dat vooral tot taak heeft om de Palestijnen kort te houden. Maar de Palestijnen moeten uit hun lethargie komen. Ze moeten vreedzaam verzet gaan plegen, à la Gandhi. Hoe? Ik stel me

een Mars tegen de Muur voor. Met z'n allen demonstreren langs de verboden afscheidingsmuur. In de ene hand de uitspraak van het Internationaal Gerechtshof; dat noemde de muur in 2004 illegaal en vond dat de internationale gemeenschap moest toezien op het neerhalen ervan. In de andere hand een hamer. Vervolgens is het een zaak van volhouden. Israël zal 100.000 mensen afknallen. Misschien 200.000. Maar de beelden zullen de wereld overgaan, en de internationale verontwaardiging zal overweldigende vormen aannemen. Israël krijgt een gigantisch PR-probleem. Zo gaat de bezetting eindelijk iets kosten. En dan kiest Israël hopelijk eieren voor zijn geld."

 [Share on facebook](#) [Share on twitter](#) [Share on hyves](#) [Share on google_plusone](#)

Bron:

Trouw

2012